

HOMILIA MISSA PER LA PAU

31 desembre 2017

Estem a punt de començar un nou any. La litúrgia ens convida en aquest dia a seguir celebrant el misteri de Nadal i a pregar per la pau.

1.- En els braços de la Mare

Als vuit dies del Nadal, seguim contemplant aquest gran misteri de l'amor de Déu. I ho feim de la mà de Maria, a la qual honorem amb el més antic títol amb què la invoca l'Església, el de Mare de Déu. . L'anomenem així perquè en veritat el Fill que ha donat a llum és veritablement el Fill de Déu. "*Quan el temps arribà a la seva plenitud - hem llegit- Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut baix de la Llei*". Així expressa Sant Pau el misteri de Nadal: és el misteri d'un Déu que s'acosta a l'home, que neix de Maria i que des de Betlem eleva a la humanitat.

"*Trobaren Maria i Josep, amb l'Infant a la menjadora*", deia sant Lluç i, al mateix temps, ens convidava a fixar-nos en la Mare i en les actituds del seu cor. Tant llavors com ara és fàcil trobar l'Infant de Betlem si ens acostem a Maria. La Mare de Déu continua oferint avui el seu Fill, que és la benedicció de Déu, perquè ho reconeguem com el Messies de Déu.

Però a l'evangelista li crida l'atenció especialment l'actitud de Maria davant el misteri de Déu i diu que ella "*conservava aquests records en el seu cor i els meditava*". Maria ens ensenya a estar atents a la Paraula, acceptar el misteri i acollir-lo en el nostre interior, per després encarnar-ho i fer-ho vida. Podem viure el Nadal com Maria, amb una mirada contemplativa i agraïda.

2.- Pregar per la pau

Però els cristians afrontem el nou any també amb un desig de pau. La benedicció d'Aaron, que ha ressonat a la primera lectura, ens ensenya a demanar a Déu que vessi la seva gràcia sobre nosaltres i ens doni la pau. Qui de veritat s'acosta a l'Infant de Betlem i experimenta l'amor i la tendresa de Déu, sent en el seu cor un immens desig de pau, de perdó i de reconciliació. Que en la terra hi hagi pau, canten els àngels sense aturar, des d'aquella nit de Nadal.

Però no n'hi ha prou amb els bons sentiments. Com a cristians, hem de treballar sense descans perquè la pau sigui una realitat per a tots els homes i els pobles, especialment per a aquells que pateixen la seva absència. No n'hi ha prou amb sentir en el nostre cor el patiment dels altres; Hem de treballar perquè ells puguin viure en pau. A les nostres societats del benestar, riques i ben acomodades, tenim el perill de tornar-nos insensibles al dolor. I també tenim el perill de quedar-nos només en els

bons sentiments i desitjos difuminats, fugint d'un compromís seriós a favor de la pau. El Papa, en el seu missatge per a aquest any, ens urgeix a "*treballar molt*" per la pau i ens convida a fixar-nos aquest any en els més de 250 (dos-cents cinquanta) milions de migrants i els 22 (vint i dos) milions i mig de refugiats. Són homes i dones que, arriscant les seves vides, han abandonat les seves llars, fugint de la guerra, l'opressió, la pobresa i la fam. "Migrants i refugiats: homes i dones que cerquen la pau".

El Papa Francesc articula la resposta al drama de l'emigració en quatre verbs, que indiquen quatre accions fonamentals.

El primer verb és "*acollir*", perquè els migrants i refugiats són part de la nostra família humana. Lamentablement, hi ha una retòrica que emfatitza els riscos per a la seguretat nacional o el cost que suposa l'acollida dels refugiats. Però aquest discurs de la por menysprea la dignitat que té cadascun d'ells i només sembla discòrdia i discriminació. L'Escriptura és molt clara quan diu: "*No oblideu l'hospitalitat, per ella alguns, sense saber-ho, van allotjar a àngels*" (He 13, 2). L'hospitalitat, l'acollida, és un deure del cristià.

La segona paraula és "*protegir*", perquè no es tracta només de rebre els migrants, sinó de reconèixer la seva dignitat i garantir els seus drets, tenint en compte que ells tenen els mateixos drets que nosaltres a gaudir dels béns de la terra.

La tercera acció és "*promoure*", és a dir, donar suport al seu desenvolupament humà garantint l'accés a tots els nivells d'educació i valorant els tresors de la seva pròpia cultura, que ens enriqueixen a tots.

Finalment, hem "*d'integrar*"; cosa que implica treballar perquè migrants i refugiats participen plenament en la vida de la nostra societat. Aquest procés, que generalment és llarg, només es pot dur a terme promovent una cultura de la trobada, que faciliti el coneixement mutu, l'intercanvi cultural i uns processos d'integració en el que tots prenguin part.

3. Conclusió

Valor molt positivament la sensibilitat que he trobat a la societat menorquina respecte als migrants i refugiats. I us convid a no quedar-nos en bons desitjos, sinó a emprendre i donar suport a accions d'acollida, protecció, promoció i integració de migrants i refugiats. Siguem constructors de pau.

Que la Mare de Déu ens acompanyi en aquesta tasca. A les seves mans posem els nostres anhels per al nou any que comença i tots els nostres desitjos de pau. ¡Santa Maria, mare de Déu, pregueu per nosaltres!

HOMILÍA MISA POR LA PAZ

31 de diciembre de 2017

Estamos a punto de comenzar un nuevo año. La liturgia nos invita en este día a seguir celebrando el misterio de Navidad y a orar por la paz.

1.- En los brazos de la Madre

A los ocho días de la Navidad, seguimos contemplando este gran misterio de amor de Dios. Y lo hacemos de la mano de María, a la que honramos con el más antiguo título con el que la invoca la Iglesia, el de Madre de Dios. . La llamamos así porque en verdad el hijo que ha dado a luz es verdaderamente el Hijo de Dios. “Quan el temps arribà a la seva plenitud –hemus leído- Déu envià el seu Fill, nascut d’una dona, nascut baix de la llei”. Así expresa San Pablo el misterio de Navidad: es el misterio de un Dios que se acerca al hombre, que nace de María y que desde Belén eleva a la humanidad.

“Trobaren Maria i Josep, amb l’infant a la menjadora”, decía san Lucas y, al mismo tiempo, nos invitaba a fijarnos en la madre y en las actitudes de su corazón. Tanto entonces como ahora es fácil encontrar al Niño de Belén si nos acercamos a María. La Madre de Dios continúa ofreciendo hoy a su Hijo, que es la bendición de Dios, para que lo reconozcamos como el Mesías de Dios.

Pero al evangelista le llama la atención especialmente la actitud de María ante el misterio de Dios y dice que ella “conservava aquests records en el seu cor i els meditava”. María nos enseña a estar atentos a la Palabra, aceptar el misterio y acogerlo en nuestro interior, para luego encarnarlo y hacerlo vida. Podemos vivir la Navidad como María, con una mirada contemplativa y agradecida.

2.- Orar por la paz

Pero los cristianos afrontamos el nuevo año también con un deseo de paz. La bendición de Aarón, que ha resonado en la primera lectura, nos enseña a pedir a Dios que derrame su gracia sobre nosotros y nos conceda la paz. Quien de verdad se acerca al niño de Belén y experimenta el amor y la ternura de Dios, siente en su corazón un inmenso deseo de paz, de perdón y de reconciliación. Que en la tierra haya paz, cantan los ángeles sin cesar, desde aquella noche de Navidad.

Pero no bastan los buenos sentimientos. Como cristianos, tenemos que trabajar sin descanso para que la paz sea una realidad para todos los hombres y los pueblos, especialmente para aquellos que sufren su ausencia. No basta con sentir en nuestro corazón el sufrimiento de los demás; hay que trabajar para que ellos puedan vivir en paz. En nuestras sociedades del bienestar, florecientes y bien acomodadas, tenemos el peligro de volvernos insensibles ante el dolor. Y también tenemos el peligro de quedarnos sólo en buenos sentimientos, en deseos vagos huyendo de un compromiso serio a favor de la paz. El Papa, en su mensaje para este año, nos urge a “trabajar mucho” por la paz y nos invita a fijarnos este año en los más de 250

millones de migrantes y los 22 millones y medio de refugiados. Son hombres y mujeres que, arriesgando sus vidas, han abandonado sus hogares, huyendo de la guerra, la opresión, la pobreza y el hambre. “Migrantes y refugiados: hombres y mujeres que buscan la paz”.

El Papa Francisco articula la respuesta al drama de la emigración en cuatro verbos, que indican cuatro acciones fundamentales.

El primer verbo es “acoger”, porque los migrantes y refugiados son parte de nuestra familia humana. Lamentablemente, existe una retórica que enfatiza los riesgos para la seguridad nacional o el coste que supone la acogida de los refugiados. Pero este discurso del miedo desprecia la dignidad que tiene cada uno de ellos y sólo siembra discordia y discriminación. La Escritura es muy clara cuando dice: “No olvidéis la hospitalidad, por ella algunos, sin saberlo, hospedaron a ángeles” (Heb 13, 2). La hospitalidad, la acogida, es un deber del cristiano.

La segunda palabra es “proteger”, porque no se trata sólo de recibir a los migrantes, sino de reconocer su dignidad y garantizar sus derechos, teniendo en cuenta que ellos tienen los mismos derechos que nosotros a disfrutar de los bienes de la tierra.

La tercera acción es “promover”, es decir, apoyar su desarrollo humano garantizando el acceso a todos los niveles de educación y valorando los tesoros de su propia cultura, que nos enriquecen a todos.

Por último, hay que “integrar”, lo que implica trabajar para que migrantes y refugiados participen plenamente en la vida de nuestra sociedad. Este proceso, que generalmente es largo, sólo se puede llevar a cabo promoviendo una cultura del encuentro, que facilite el conocimiento mutuo, el intercambio cultural y unos procesos de integración en lo que todos tengan parte.

3. Conclusión

Valoro muy positivamente la sensibilidad que he encontrado en la sociedad menorquina respecto a los migrantes y refugiados. Y os invito a no quedarnos en buenos deseos, sino a emprender y apoyar acciones de acogida, protección, promoción e integración de migrantes y refugiados. Seamos constructores de paz.

Que la Madre de Dios nos acompañe en esta tarea. En sus manos ponemos nuestros anhelos para el nuevo año que comienza y todos nuestros deseos de paz. ¡Santa María, madre de Dios, ruega por nosotros!